

Arrest

nr. 31 562 van 15 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 19 mei 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nummer 27 860 van 27 mei 2009 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 4 juni 2009.

Gezien de repliekmemoirie.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN BERGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 februari 2009 een asielverzoek in. Dezelfde dag werd tevens, op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken, door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid vastgesteld dat verzoeker reeds op 13 januari 2009 in Griekenland werd aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid verzocht op 17 maart 2009, gelet op artikel 10, punt 1, van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Griekse autoriteiten om de overname van verzoeker.

1.3. Op 19 mei 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats. Deze beslissingen werden verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.10§1 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene heeft op illegale wijze de grens overschreden met Griekenland, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, en de Griekse overheid heeft met een Tacit Agreement van 17/05/2009 (verstuurd op 19/05/2009) impliciet ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon.

Uit het Eurodacverslag van 10/02/2009 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het Dublingebied via Griekenland is binnengekomen en dat er zijn vingerafdrukken werden genomen op 13/01/2009. Betrokkene verklaart tijdens zijn interview dat hij op 26/01/2009 uit Irak is vertrokken en dat hij via Turkije naar België is gekomen. Hij zegt dat toen hij in de vrachtwagen zat richting België de vrachtwagen is moeten stoppen. Hij zegt niet te weten waar dit was. Hij verklaart wel dat er zijn vingerafdrukken werden genomen maar dat hij daar geen asiel heeft gevraagd.

Betrokkene heeft Griekenland vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 10/02/2009 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 17/03/2009 werd een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 17/05/2009 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon.

Griekenland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.

De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet (gepubliceerd in het Griekse Staatsblad van juli 2008). Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct

gebeurd zou zijn. Door de directe werking van deze hogervermelde Europese richtlijnen heeft betrokkene wel degelijk de garantie dat hij bij zijn aankomst in Griekenland onmiddellijk een asielaanvraag aldaar kan indienen. Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Dublinverordening voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland, een Europese lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene zegt dat de smokkelaar hem naar hier heeft gebracht.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa.

Betrokkene verklaart dat hij gezond is.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening. In casu dient te worden benadrukt dat Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Griekenland dan in België zou genieten. Betrokkene brengt geen concrete gegevens naar voor, laat staan bewijzen die aantonen dat betrokkenes asielaanvraag niet met de nodige zorg en garanties in Griekenland zal worden behandeld. Betrokkene diende in Griekenland geen asielaanvraag in zodat allerm minst kan worden geacht vast te staan dat betrokkenes rechten aldaar niet zullen worden gerespecteerd nu Griekenland, net als België, gebonden is aan de internationale en Europese basisregels.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en zal hij overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten. (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker hem “de subsidiaire bescherming toe te willen kennen op basis van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004.”

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) treedt de Raad op als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid en kan hij derhalve niet overgaan tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. De Raad heeft evenmin de rechtsmacht gevolg te geven aan de vraag van verzoeker om een eerder uitgesproken arrest waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing werd afgewezen te hervormen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1, A, 2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie).

Er dient op te worden gewezen dat aan artikel 1, A, 2), van de Vluchtelingenconventie een directe werking moet worden ontzegd. Verzoeker kan de rechtstreekse schending ervan niet dienstig inroepen. Het middel, in zoverre het steun vindt in de schending van deze bepaling, kan niet ontvankelijk worden aangevoerd (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233).

Verzoeker lijkt ook een schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG) te willen aanvoeren.

Er moet evenwel worden geduid dat de richtlijn 2004/83/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn, gelet op de richtlijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Ten overvloede moet bovendien vastgesteld worden dat verzoeker in gebreke blijft te duiden welke precieze bepalingen van deze richtlijn zouden geschonden zijn, zodat het onderdeel van het middel dat gesteund is op een schending van de richtlijn, bij gebrek aan de vereiste precisie, hoe dan ook onontvankelijk is (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij betoogt dat de Griekse autoriteiten de regels inzake de toekenning van de subsidiaire bescherming niet naleven en dat hij vreest dat hij zal moeten terugkeren naar Irak waar zijn leven wordt bedreigd. Hij stelt dat hij het risico loopt op foltering of mensonterende behandeling in Irak wanneer hij door Griekenland zal worden uitgewezen. Hij benadrukt daarnaast dat hij tevens het risico loopt op foltering of mensonterende behandeling in Griekenland zelf wanneer hij door België wordt overgedragen. Hij stelt dat het afgelopen jaar geen enkele Iraakse asielzoeker bescherming heeft gekregen in Griekenland terwijl in België aan veel Irakezen ofwel vluchtelingrechtelijke of subsidiaire bescherming wordt toegekend. Bovendien wijst hij erop dat hij geen reële kans heeft op een nieuwe asielaanvraag in Griekenland, aangezien de toegang tot de asielprocedure in Griekenland problematisch is voor mensen die in het kader van de Dublinverordening worden overgedragen. Verzoeker citeert uit het UNHCR-rapport van 15 april 2008 en licht toe dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op 20 juni 2008 in zaak 29.565/08 een voorlopige maatregel heeft toegewezen in het kader van overdracht aan Griekenland op grond van de verordening 343/2003/EG, waarbij het Finland werd verboden om vreemdeling over te dragen. Hij betoogt nog dat het EHRM verscheidene malen geoordeeld heeft dat het politieel optreden en de detentieomstandigheden in Griekenland toelieten te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 6 maart 2001, nr. 40.907/98; EHRM 19 april 2001, nr. 28.524/951; EHRM 13 december 2005, nr. 15.250/02; EHRM 24 mei 2007, nr. 17.060/03; EHRM 12 juni 2008, nr. 39.780/06).

3.2.1. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel van het 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS, 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Er moet worden gesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven dat de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de richtlijn 2004/83/EG en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1

december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in het Griekse recht zijn omgezet. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32.733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *"The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives."*) en dat indien de Griekse overheden alsnog, in de praktijk, in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen die gegarandeerd worden door de richtlijnen hoe dan ook, via gerechtelijke weg, kan afgedwongen worden (EHRM, 2 december 2008, nr. 32.733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *"Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill-treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such."*) Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat.

Het gegeven dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in een individueel geval, bij wijze van voorlopige maatregel, oordeelde dat het niet aangewezen was een vreemdeling over te dragen aan de Griekse autoriteiten leidt in voorliggende zaak evenmin tot de vaststelling dat, gezien de stukken eigen aan het dossier, verzoeker het slachtoffer dreigt te worden van een terugleiding naar zijn land van herkomst zonder dat zijn asielerzoek zou behandeld zijn of dat hij het slachtoffer werd of zou kunnen worden van handelingen die als voldoende zwaarwichtig kunnen worden beschouwd om ze te kunnen omschrijven als mensenrechtsschendingen in Griekenland.

Het feit dat het percentage van vreemdelingen aan wie een beschermingsstatus verleend wordt in België en in Griekenland verschillend is, zoals verzoeker in zijn middel aangeeft, toont niet aan dat de Griekse autoriteiten de internationale, Europese en nationale regelgeving niet of incorrect toepassen. Elke asielaanvraag dient immers individueel onderzocht te worden en het erkenningspercentage is uiteraard afhankelijk van de vraag of de vreemdelingen die een aanvraag indienen ook aan de, in de regelgeving voorziene, voorwaarden voldoen.

In zoverre verzoeker verwijst naar het risico dat hij door de Griekse autoriteiten, zonder een voldoende toegang gehad te hebben tot de asielerprocedure, naar zijn land van herkomst zal teruggeleid worden, wijst de Raad er nogmaals op dat de Griekse autoriteiten hun asielerwetgeving hebben aangepast en verzoeker door te citeren uit een verslag dat dateert van voor de asielerhervorming niet aantoonde dat er, gelet op deze wetwijzigingen, nog enig risico op een teruggedrijving naar Irak bestaat zonder dat zijn asielaanvraag effectief zou behandeld zijn volgens de in het gemeenschapsrecht voorziene minimumnormen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wees er trouwens reeds op dat geen gegevens beschikbaar waren waaruit kon afgeleid worden dat Griekenland vreemdelingen zonder meer repatrieerde naar Irak (EHRM, 2 december 2008, nr. 32.733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *"On the evidence before it, Greece does not currently remove people to Iran (or Afghanistan, Iraq, Somalia or Sudan (...)) so it cannot be said that there is a risk that the applicant would be removed there upon arrival in Greece."*)

Uit het feit dat Griekenland in een aantal specifieke zaken werd veroordeeld wegens slechte detentieomstandigheden en omwille van een ongepast optreden van de politiediensten kan ook niet zonder meer afgeleid worden dat verzoeker persoonlijk ook het risico loopt om in Griekenland onderworpen te worden aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Griekenland is immers, zoals reeds gesteld, een rechtsstaat en uit het feit dat er in het verleden een beperkt aantal inbreuken waren op artikel 3 van het EVRM blijkt niet dat vreemdelingen in Griekenland systematisch blootgesteld worden aan mishandelingen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.2. De Raad wijst er daarnaast op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling niet nuttig kan worden aangevoerd.

3.2.3. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoeker roept de schending in van de artikelen 3 en 6 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoeker geen schending van deze bepalingen van het EVRM aannemelijk maakt.

3.4. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij licht toe dat geen rekening is gehouden met zijn gegronde vrees voor zijn leven in Irak en dat deze vrees niet inhoudelijk werd getoetst aan artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Daar de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid slechts bepaald heeft welk land bevoegd is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker en in casu geen standpunt heeft ingenomen omtrent het al dan niet toekennen van een beschermingsstatuut noch - nu een ander land hiervoor bevoegd is - hieromtrent enig standpunt moet innemen, kan geen schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

3.5. In wat als een vijfde middel kan worden beschouwd, voert verzoeker een schending aan van het motiveringsbeginsel, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij betoogt dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd, dat de beslissing zowel de formele als de materiële motiveringsplicht miskent.

Inzake de ingeroepen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve geenszins.

3.6. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK